

Parròquia de Sant Pere d'Octavià

full informatiu 1.147 - diumenge 30è durant l'any - 29 d'octubre de 2017

Llum per a aquest diumenge

“Estima el Senyor el teu Déu amb tot el cor... Aquest és més gran i primer manament. El segon és molt semblant: Estima els altres com a tu mateix. Tots els manaments escrits en els llibres de la llei... vénen d'aquests dos”

(de l'Evangeli segons Sant Mateu 22, 37- 40)

“El missatge cristià no aparta els homes de construir el món ni els empeny a negligir el bé dels seus semblants; més aviat els força a acomplir això com un deure” *(Concili Vaticà II sobre l'Església en el món, 34)*

Tots som immigrants

“No maltractis ni oprimeixis els immigrants, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte...” Les experiències viscudes en la nostra història col·lectiva ens han de fer sensibles a aquesta crida bíblica. La nostra ha estat *terra de trànsit*, des de sempre.

Els que vivim aquí o som immigrants, o varen ser-ho els nostres pares o els avis. El mestissatge ens és connatural. Les quatre barres de la nostra bandera - com el xiprer davant de les masies i del portal dels monestirs - han estat un reclam per atreure els pelegrins de la necessitat, amb l'auguri de ser ben rebuts.

Per sort, durant segles, la nostra manera de ser ha volgut oferir el llegat de la cultura juntament amb els béns materials, a tothom que hagi vingut a viure aquí. L'acolliment semblant que reberen els nostres avantpassats, ens ha marcat.

Fins i tot quan les maltempsades prohibiren durant anys la llengua i la cultura catalana a l'escola i a tot arreu (fins i tot a les esglésies) les famílies, els amics i el carrer la van transmetre pacientment a tothom.

Hem comès greus errors i tenim molts defectes per corregir, però també som acollidors i integradors de mena.

Els cristians cal que ho siguem amb la força d'aquell Amor diví que Sant Antoni Maria Claret, fill de Sallent deia que *res no l'esvera; frueix en les privacions; aborda els treballs; abraça els sacrificis; es complau en les calúmnies i s'alegra en els turments; no pensa sinó en com seguirà i imitarà Jesucrist*. Cal que fem reviure aquesta bona saba, sobretot quan les adversitats la posen a prova.

Perseverem en la pregària *pel diàleg de pau a Catalunya

* pels nens, joves i adults que cerquen Jesús en la catequesi.

* per l'increment de responsabilitat en el laïcat de la parròquia

Aportació al DOMUND en la jornada missional

Diumenge passat van venir a Missa al monestir uns 200 fidels menys que l'any passat. Però amb les aportacions -algunes molt generoses- s'han enviat a les Missions 8.076 euros, a més dels 350 procedents de les Germanes Franciscanes. A tots, moltes gràcies!

Sta. MISSA de TOTS SANTS i dels DIFUNTS

Horari de la Missa i les Vespres: com cada diumenge.

*"Només hi ha bones respostes quan hi ha bones preguntes" (Aristòtil)
Segurament per compensar les obsessions d'aquests dies saturats de supèrbia,
he pensat en la realitat gens frívola del misteri del dolor, tan sever i tan proper.*

Mn. Blai Blanquer

Danielita: la gran pregunta

Va néixer amb una malaltia irreversible. La família va venir a Catalunya perquè aquí la medicina està molt més avançada que al seu país. Les atencions mèdiques van compensar les mancances i van salvar la vida de la nena.

Amb l'estimació dels pares i el suport de la ciència la Danielita va anar creixent. Al seu dia es va integrar a l'escola amb molt coratge i després a catequesi per fer la 1ª Comunió.

Els metges sovint avisaven als pares que el mal s'agreujaria amb la creixença. Així i tot, conduint una cadira de rodes motoritzada, que comandava perfectament, va treure forces i es va preparar i va rebre la Confirmació. Encara que les privacions anaven a més, les seves ganes de lluitar i de viure no minvaven.

Fins que als setze anys la inexorable malaltia l'ha prostrada. Al llit, els seus ulls miren amb intensitat, veu venir la mort lúcidament i s'atemoreix, com Jesús a l'hort de les oliveres.

I de dins de la màscara d'oxigen, força la veu per preguntar: "perquè?" La gran pregunta ens ha congelat el cor. I hem pregat: *"Oh creu de Crist ensenya'ns que l'albada del sol és més forta que la fosca de la nit. Ensenya'ns que l'aparent victòria de la mort s'esvaeix davant la certesa de la resurrecció i de l'amor!"*

Preguem els uns pels altres: intencions, a les cartelleres.

Parròquia de Sant Pere d'Octavià

hoja informativa 1.147 - domingo 30º durante el año - 29 de octubre de 2017

Luz para este domingo

“Amarás al Señor tu Dios con todo tu corazón... Este es el primero y grande mandamiento. Y el segundo es semejante: Amarás a tu prójimo como a ti mismo. De estos dos mandamientos depende toda la ley y los profetas”

(del Evangelio según San Mateo 22, 37- 40)

“El mensaje cristiano no aparta a los hombres de construir el mundo ni los empuja a descuidar el bien de sus semejantes; más bien los empuja a cumplir esto como un deber” *(Concilio Vaticano II sobre la Iglesia en el mundo, 34)*

Todos somos inmigrantes

“No maltrates ni oprimas los inmigrantes, que también vosotros fuisteis inmigrantes en el país de Egipto...” Las experiencias vividas en nuestra historia colectiva nos han de hacer sensibles a esta llamada bíblica. La nuestra ha estado *tierra de tránsito*, desde siempre.

Los que vivimos aquí o somos inmigrantes, o lo fueron nuestros padres o los abuelos. El mestizaje nos es connatural. Las cuatro barras de nuestra bandera - como el ciprés delante de las masías y del portal de los monasterios - han sido una llamada para atraer los peregrinos de la necesidad, con el augurio de ser bien recibidos.

Por suerte, durante siglos, nuestra manera de ser ha querido ofrecer el legado de la cultura juntamente con los bienes materiales, a quien sea que haya venido a vivir aquí. La acogida parecida que recibieron nuestros antepasados, nos ha marcado.

Hasta cuando en los casos de adversidad se prohibieron durante años la lengua y la cultura catalana en los colegios y en todos los sitios (incluso en las iglesias) las familias, los amigos y la calle la transmitieron pacientemente a todos.

Hemos cometido graves errores y tenemos muchos defectos que corregir, pero también somos acogedores e integradores por naturaleza.

Los cristianos hemos de ser con la fuerza de aquel Amor divino que San Antoni Maria Claret, hijo de Sallent decía que *nada no lo conturba; goza con las privaciones; aborda los trabajos; abraza los sacrificios; se complace con las calumnias y se alegra con los tormentos; no piensa sino en cómo seguirá e imitará Jesucristo*. Es necesario que revivamos esta buena savia, sobre todo cuando las adversidades la posen a prueba.

Perseveremos en la plegaria *por el diálogo de paz en Cataluña

* por los niños, jóvenes y adultos que busquen Jesús en la catequesis.

* por el incremento de responsabilidad en el laicado de la parroquia

Aportación al DOMUND en la jornada misional

Domingo pasado vinieron a Misa al monasterio unos 200 fieles menos que el año anterior. Pero con las aportaciones -algunas muy generosas- se han enviado a las Misiones 8.076 euros, además de los 350 procedentes de las Hermanas Franciscanas. A todos, ¡gracias!

Sta. MISA de TODOS SANTOS y de los DIFUNTOS Horario de la Misa y les Vísperas: como cada domingo.

“Solamente hay buenas respuestas cuando hay buenas preguntas” (Aristóteles)
Seguramente para compensar las obsesiones de estos días saturados de soberbia, he pensado en la realidad nada frívola del misterio del dolor, tan severo y tan cercano.

Mn. Blai Blanquer

Danielita: la gran pregunta

Nació con una enfermedad irreversible. La familia vino a Cataluña porque aquí la medicina está mucho más avanzada que en su país. Las atenciones médicas compensaron las carencias y salvaron la vida de la niña.

Con la estima de los padres y el soporte de la ciencia la Danielita fue creciendo. En su día se integró en la escuela con mucho coraje y después a catequesis para la 1ª Comunión.

Los médicos a menudo avisaban a los padres que el mal se agravaría con el crecimiento. Así y todo, conduciendo una silla de ruedas motorizada, que comandaba perfectamente, sacó fuerzas y se preparó y recibió la Confirmación. A pesar que las privaciones iban a más, sus ganas de luchar y de vivir no disminuían.

Hasta que a los dieciséis años la inexorable enfermedad la ha prostrado. En la cama, sus ojos miran con intensidad, ve venir la muerte lúcidamente y se atemoriza, como Jesús en el huerto de los olivos.

Y desde dentro de la máscara de oxígeno, fuerza la voz para preguntar: “¿por qué?” La gran pregunta nos ha congelado el corazón. Y hemos rogado: “*Oh cruz de Cristo enséñanos que la alborada del sol es más fuerte que la oscuridad de la noche. ¡Enseñanos que la aparente victoria de la muerte se desvanece delante de la certidumbre de la resurrección y del amor!*”

Rogemos los unos por los otros: intenciones, en las carteleras.